

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 43. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 24 October 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Hundflodens vattenfall i Nordamerika.

Lilla Hundsjön och de stora fallen i Lilla Hundfloden.

(Efter "L'illustration".)

Öfver dessa hitintills blott föga kända naturmärkvärdigheter har förra årets upp-
täckts-expedition i Canada försett oss med
några rätt intressanta underrättelser.

De vattenfall, hvaraf bifogade planch
är en afbildning, äro belägna vester om
begynnelsen af "The great Dog Portage",
ett af de mest fruktansvärda hindren för
båtfarten emellan Lake superior och Win-
nipeg. "The great Dog Portage" höjer
sig 468 fot öfver lilla Hundsjön, i hvil-
ken vattnet, passerande fallen, nedstörtar
i vild, obeskriflig skönhet.

Höjdskillnaden emellan lilla Hundsjön
och den stora, från hvilken vattenmassan
kommer, utgör 347 fot. Fallen äro de-
lade i sex särskilda katarakter.

Utsigten från den öfversta af dessa,
skildras af resande såsom djupt gripande.
Lilla Hundsjön ligger så lugn nedanför
de vildt rasande fallen. Hvert man skå-
dar utbreder sig furuskogen, blott här
och der afbruten af några asp- och björk-
lundar eller i träskan af tamarinder. Den-
na tafla är i fjerran begränsad af våg-
formiga, skogbeväxta kullar, som omgif-
va Kaminitiquias dal.

Vi göra efter herr Hinds, en medlem
af ofvannämnda expedition, följande till-
lägg till denna beskrifning.

"Anländ till "the Great Dog Cortage" —
skrifver han — "lyckades jag att finna en
öppen plats, hvarifrån man hade utsigt

öfver såväl Lake Superiors aflägsna am-
fiteatraliskt utbredda omgifningar, som öf-
ver hela Kaminitiquia, som låg utbredd
liksom en karta, 500 fot under oss."

"Sången af en cicada hördes då och då
och genljöd genom skogen till dess den
förlorade sig för örat. Här och der till-
kännagåfvos tonerna från en sidensvans,
att animaliskt lif fanns till; men utom
detta och den tillfälliga flykten af en örn,
hök eller svala öfver sjöns lugna yta,
märkte man intet tecken af skogens inne-
vånare. Af insekter hade vi dock mer än
nog, och svärmar af moskitos och svart-
flugor förminskade betydligt det nöje, vi
eljest skulle erfarit vid betraktandet af
denna vilda och sköna tafla. Tecknaren
Fleming hade till och med stor svårighet
att fullborda bifogade teckning, så ihär-
diga voro dessa plågoandar i sina anfall.

Passagen öfver "The Cortage" är ett
mycket påkostande företag, då man har
tung kanoter och mycken packning.
Förvånande var dock tyngden af de bör-
dor, som våra resenärer och indianer bu-
ro uppför denna branta väg. Sålunda
transporterade tvenne indianer vår stora
kanot, hvilken var af största slag, tre-
fjerdedels engelska mil uppför en höjd som
hade en stigning af 480 fot. Då de utfört
denna kraftyttring, voro de också verk-
ligen rysluga att skåda. Deras långa svar-
ta hår dolde till hälften de vilda i svett
badande ansiktena och de nakna lemmar-
ne voro tydligen ytterst utmattade. Den
säkerhet, hvarmed dessa vilda och råa

män bibehöll förfäste på de stupande
branterna, och den fullkomliga köld, hvar-
med de passerade de farligaste precipiser
stodo i en egen kontrast mot våra fransk-
canadiska resenärers bullersamma rop."

Fördraget med Kina.

Allvarligt ansatt af isynnerhet Englands
och Frankrikes förenade stridskrafter har
det Himmelska rikets herrskare under in-
nevarande år nödgats ingå ett fördrag,
hvarigenom åtskilliga länder ändtligen
kommit i åtnjutande af länge efterlängta-
de handelsförmåner m. m. Innan vi redo-
göra för hufvudsakliga innehållet af den af-
slutade traktaten, vilja vi här, efter tidning-
gen "L'illustration", meddela en beskrifning
öfver ceremonierna då specialfördraget e-
mellan Kina och Frankrike undertecknades.

Under det att baron Gros lemnade am-
bassadens "yamoun," för att begifva sig
till mottagningsalen i det stora buddha-
templet, anlände de kinesiska kommissa-
rierna på vägen, som leder från Peking.
Anblicken af baron Gros och hans följe-
slagare afviker alltför litet från hvad man
hvarje dag skådar i Europa, för att vi
dermed skulle sysselsätta oss. Men den af
mandarinerna, omgifne af en talrik svit,
somliga i palankiner, andra i vagnar, men
största antalet till häst, alla klädda i ty-
ger af broderadt siden, som skiftade i
strålarne af den mest bländande sol —
denna anblick var, enligt ögonvittnens in-
tyg, så underbar, att man, trots det främ-
mande och bizarra i alla dessa drögter

bort. Isturiz deremot begaf sig genast med den hos slaf-
vinnan funna biljetten till markisen, hvilken på detta
sätt erhöi kännedom såväl om mötet i kyrkan som om
kontraorden.

Då brevet nu blifvit uppsnappadt, måste herr von
Haren infinna sig. Markisen uppdiktade därför den plöts-
liga afresan till sitt plantage. Isturiz och Algedro fingo
i uppdrag att lyssna till samtalet i kyrkan, och dessa
vidtalade för sådant ändamål tvenne i dylika saker, väl
inöfvade qvinspersoner. Deras öra hade ej heller förlorat
ett enda ord.

XI.

Vi lemnade Edmund, då denne följde Negern, hvilken
icke ens vändt hufvudet tillbaka. Efter ungefär en timmas
förlopp stannade han utanför staketet till en präktig träd-
gård. Negern brydde sig ej derom, utan fortsatte sin
väg. Von Haren ville afvenledes gifva sin häst spor-
rarne, då en för hans öra välbekant stämma öfver muren
tillropade honom de orden:

— Stanna, sennor, här är det!

MULATTSKAN.

Novell.

(Forts. fr. N:o 42.)

u har skamligt bedragit markis Daguilla. Du skall nu följa oss, så att din skändliga
lögn får sitt välförtjenta straff . . . Hvar kommer du ifrån? — frågade Isturiz.

— Hvert ämnar du gå? — inföll Algedro. — Hvert har markisinnan gått i afton?
Säg oss det!

På alla dessa frågor svarade Tobina ej ett enda ord, utan försökte ännu en gång att med ansträngning af alla
sina krafter komma ifrån dem. Men de båda banditernas hårda näfvar kramade flickans nakna armar blodiga.

Mulattskan hade under stridens hetta icke en gång sett att biljetten fallit ifrån henne. Algedro skyndade att
upplaga denne och utropade nu:

— Här ha vi upplösningen på gatan!

Tobina, som nu såg att allt var förloradt, började ropa på hjälp. De båda banditerna tillslöto då hennes mun
med en näsduk och bundo hennes händer och fötter med ett rep. Så hastigt mulattskans rop än blifvit hämmadt, hade
det dock blifvit hördt af tvenne serenos, hvilka vid ändan af gatan gått förbi. Dessa skyndade med bevingad snabb-
het till platsen och ville störta sig på sitt byte; men Algedro sade då till Isturiz:

— Var lugn, markisen har ansvarat för våra utgifter!

I största hast gaf han »serenos» en handfull dubloner och dessa aflägsnade sig nu åter lika snabbt som de
kommit. Algedro upplyftade den bundna och vanmäktiga flickan på skuldran och förde henne med sig

och figurer, kände sig på ett märkvärdigt sätt gripen.

Knappast hade fransyske ambassadören lemnat den bärstol, som ditfört honom, förrän de kinesiska kommissarierna presenterade sig och helsade honom, i det de sammanlade och upplyftade sina händer, så mycket det var dem möjligt. Denna ställning är nämligen i Kina den mest vördnadsfulla, hvarmed man kan egna en så högt uppsatt person sin hyllning. Trupperna skyldrade, och, för att svara på kinesernas artighet, hvilka dagen förut hade sändt till "yamounen" fem musikanter, för att pröfva styrkan af ambassadens örhinnor, blåste amiral de Genouillys musik-kår "Partant pour la Syrie", till stor förvåning för åhörarne.

Då de första helsningarne voro vexlade, bestego ambassadörerna trappstegen till salen, som var ordnad på följande sätt: fonden var uppiagen af ett lågt altare, prydt med lanternor, på hvilket Kineserna vanligen intaga sitt the; framför detta altare stodo de tre borden, bestämda för baron Gros och de två kinesiska kommissarierna; två andra bord voro bestämda för officerarne.

Fransyske kommissarien fördes till det mellersta bordet; den förnämste kommissarien satt vid det venstra — enligt kinesiska etiketten hedersrummet. Franske amiralen placerades vid denna kommissarie venstra sida och omgafs af åtskilliga officerare, som suto i för dem bestämda fåtöljer; attacherna vid baron Gros' mis-

sion hade äfven här sin plats. Kineserna höllo sig på högra sidan. Mandarinerna voro igenkänliga på sina kristallknappar, hvilka voro af olika färger efter olika grad; röda knappar beteckna sålunda den högsta rangen, liksom förgyllda den lägsta.

På ambassadörernas bord hade man framsatt fruktkompotter, sylter o. s. v. äfvensom inhemskt vin, ett slags jästdryck af ris, uppblandad med honung och väl-luktande kryddor. Detta slags dryck påminner föga om våra förträffliga vesterländska viner, och det oaktadt föredraga Kineserna densamma framför våra bästa vinsorter. Det tillkommer nu vinhandlarne att göra dem begripligt att vi i denna, såväl som i många andra saker, äro dem öfverlägsna.

Efter utbytandet af några ömsesidiga artigheter, blefvo läckerheterna borttagna och borden betäckta med dukar; och de franske sekreterarne framtogo ur sin portfölj det exemplar af fördraget, som nu skulle högtidligen undertecknas.

Ett egendomligt bruk vid de diplomatiska förhandlingarne i Kina är, att det endast tillkommer sekreterarne att med deras kolleger diskutera formen för ett fördrag. Den kinesiska etiketten tillåter icke att ambassadörerna sätta sig vid samma bord, för att motsäga hvarandra. Så stora personligheter som de böra icke visa sig ansigte mot ansigte med hvarandra för något annat ändamål än att utbyta fina artigheter, och de böra framför allt

upprätthålla det majestät, som är förenadt med deras befattningar och rang.

Efter uppläsningen af traktaten och sedan kommissarierna med en pensel under-tecknat detsamma, blef det kejsarliga signetet framburet på ett särskildt bord, hvilket framsattes för den förste kinesiske kommissarien. Detta exempel följdes af baron Gros, vid framlemnandet af kejsar Napoleons sigill.

I detta högtidliga ögonblick utbröto på en gång glädjen, belåtenheten och entusiasmen, som länge återhållits vid åsynen af den högtidliga ceremonien; trupperna skyldrade gevär under det de uppgäfvo ett högljudt "Vive l'Empereur!" och det var midt under dessa glädjerop samt under fanfarens krigiska ljud som baron Gros satte sig i spetsen för sin svit, efter att först ha tagit farväl af de kinesiska kommissarierna.

Vi befinna oss nu redan långt ifrån den tidpunkt, då europeiska sändebud måste nio gånger å rad kasta sig till jorden, icke blott inför kejsaren i det Himmelska riket, utan tillochmed inför hans inbillade personlighet, det vill säga framför det dokument, som innehöll hans befallningar och önskuningar.

Nu gå de europeiska ambassadörerna till sjelfva Peking, i stöd af segern och känslan af sin värdighet, och det är med tillhjälp af dessa båda häfkrakter som 200 Fransmän kunnat genomfå en folkmasa af 400,000 personer, som varit samlade invid deras väg och hos hvilka de

Samtidigt härmed öppnades porten och Edmund befann sig midtemot Josefa. Han band sin häst vid en häck och följde henne. Ifrån trädgården inträdde han i en sal, hvilken sjelf kunnat gälla för en trädgård, så rikt var den smyckad med blommor.

Antonia låg i en präktig »hamak», hvars vaggning satte en stor ofvanför densamma anbragt solfjäder i rörelse, hvilken skulle bortjaga moskito. Då hon såg Edmund inträda, steg Antonia ned ur sin hamak och räckte den unge mannen handen.

Knappast hade von Haren viskat henne i örat en af dessa smickrande artigheter, hvilka för de spanska kvinnorna klinga desto mera hänförande, ju öfverdrifnare de äro, då man på trädgårdens sandgång hörde bullret af snabba steg.

Antonia lyssnade, blek och darrande. Josefa hade ej hunnit öppna en af fönsterjalousierna, förrän salongsdörren flög upp och tvenne män rusade in i rummet. En af dem störtade sig på Edmund, och innan de-
ne kunnat igenkänna

sina angripare eller göra en rörelse, för att försvara sig, erhöi han ett dockstyg i bröstet.

Mördaren tog Antonia, som fallit i vanmakt, i sina armar, bar henne hundra steg ifrån huset och lade henne på dynorna i en »volante».

— Vanmäktig, excellenza, det är allt! — mumlade banditen, idet han vände sig till den, som föreställde kusk.

— Än den andre?

— Han har förmodligen redan uppgifvit andan.

— Då är allt godt och väl!

Banditen aflägsnade sig och sprang tillbaka in i huset; men postiljonen betraktade ett ögonblick den unga frun och framumlade i vredesmod: »Eldändiga!» — Der-
efter nedsläppte han sidenförhänget, satte sig i sadeln och for i galopp till Havannah.

Återkommen till paviljongen sade banditen, hvilken var ingen annan än Isturiz, till sin kamrat:

— Epp, Algedro, skynda dig!

— Vänta litet! — svarade kamraten, som i detta

ögonblick höll på att tömma Edmunds fickor. — Seså, nu kunna vi gå.

— Men den gamla? — erinrade Isturiz, idet han pekade på Josefa, hvilken, mer död än lefvande, hade gömt sig i ett hörn af rummet.

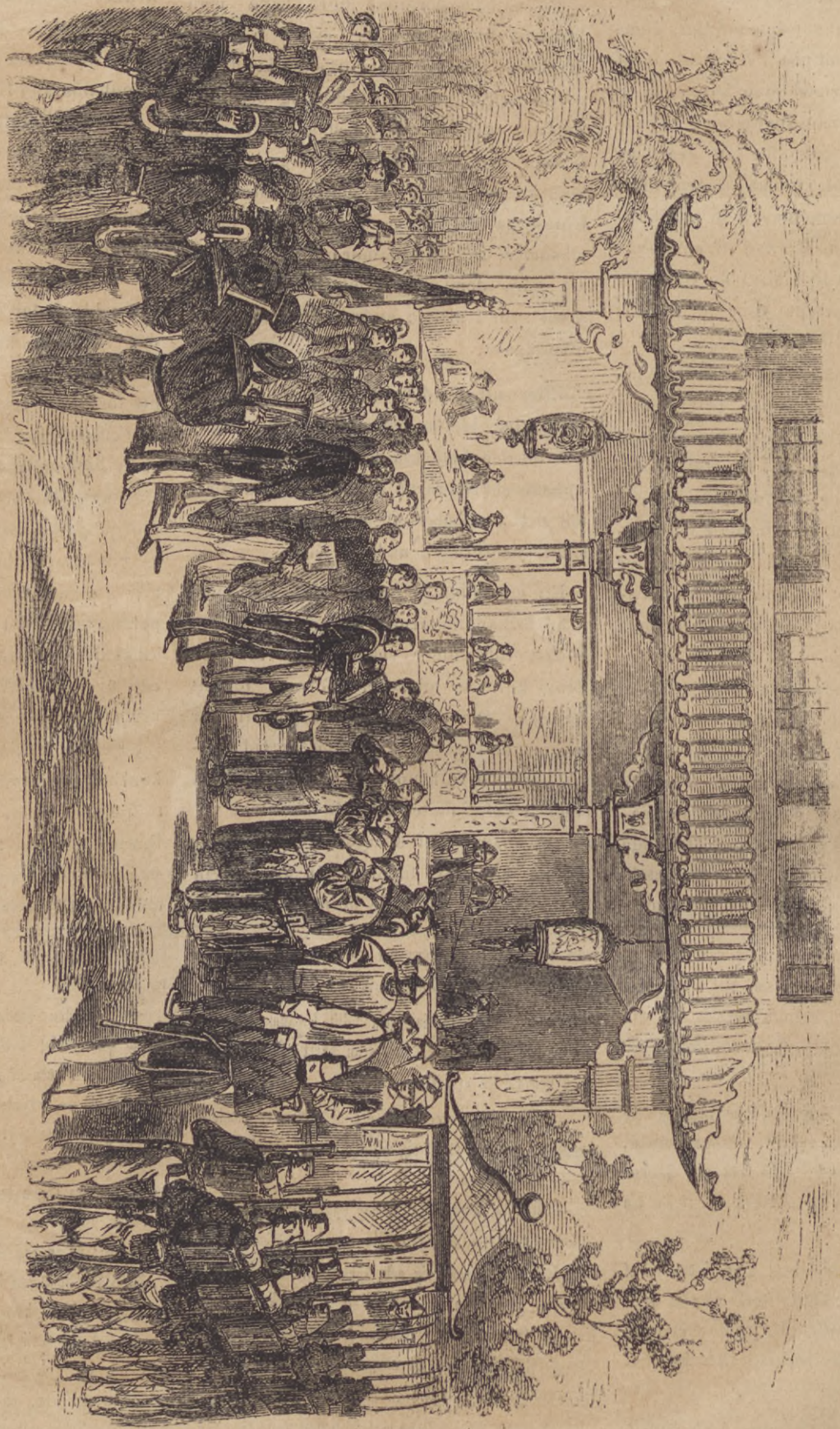
— Näd! — ropade amman. — Näd! jag skall ej yppa något, det svär jag er vid Kristi lekamen!

— Häll! — sade Algedro. — Efter Kristinas död ha vi ej mera någon hushållerska. Josefa kan sköta om vårt hus.

— Det är en god idé! — utropade Isturiz.
De båda banditerna bundo Josefa och Algedro till henne upp till sig på hästen.

— Och jag skall taga Tobina till mig, då vi komma hem till vårt smyghål; — sade Isturiz. — Två tusen piaster af markisen, en käring till hushållerska, en ung flicka till sällskap och sedan de små biförtjensterna...

— Det kallar jag att hederligt betala en människas lif! — tillade den andre banditen, och derefter bar det af i fullt galopp.

Sammankomsten för uppsättandet af fördraget mellan Frankrike och Kina.

Attachéerna vid franska beskickningen. Houa Cha Na. Kinesiska fördragets undertecknande. Franska officerare, närvarande vid undertecknandet.
 Baron Gros, Kinas förste kommissarie. Rigault de Genouilly. Amiral Kouei-Liang, Kinas andre kommissarie. Duchesne de Bellecour, Förste ambassadssekreterare.

väckt en långt större förvåning och fruktan än nyfikenhet.

Vi meddela här de förnämsta punkterna af Kinas föredrag med Frankrike, hvarvid må anmärkas att en åtminstone i hufvudsak lika lydande traktat af förstnämnda stat äfven blifvit avslutad med hvardera af de trenne makterna, England, Ryssland och Nordamerika.

Frankrike eger att i Peking hålla en ständig ambassadör med familj och svit, hvilken personligen eller skriftligen får kommunicera sig med en för sådant ändamål af kejsaren utsedd minister.

Kristna religionen tolereras och dess lärare beskyddas.

Franska undersåter kunna resa öfverallt i det inre af Kina, så vida de äro försedda med pass, utfärdade af deras konsuler och viserade af lokalmyndigheterna. För sjömän är denna rättighet begränsad.

Utom de nuvarande hamnarne öppnas New-Chwang, Tang-Chow, Tai-Wan på ön Formosa, Chow-Chow och Kiang-Chow på ön Hainan, med rättighet för franska undersåter att der bosätta sig och förvärfva fast egendom, under samma villkor som infödda Kineser.

I civila mål franska undersåter emellan sortera dessa endast under franska auktoriteterna.

I brottmål emellan kinesiska och franska undersåter dömas och straffas de förra efter de kinesiska och de sednare efter de franska lagarne.

XII.

Markis Daguilla hade, för att återkomma till Havannah och sitt hotell, varit de minsta besökta vägarne. Antonia hade så småningom återkommit till full besinning och upplyftade sidenförhänget, just i det ögonblick då volanten höll stilla. Då hon satte foten på vagnsteget, såg hon sin man framför sig, och plötsligen hade hon för ögonen den scen, hon nyss bevittnat. Hon höll sig fast vid volanten, för att ej falla och utropade:

— Hvar är jag?

— Hemma, min fru!

— O min Gud! — framvisade den olyckliga kvinnan, idet hon dolde ansigtet i båda händerna.

Daguilla tog markisinnan i sina armar, då hon höll på att falla i vanmakt, genomgick med henne trädgården och nedlade den nästan liflösa bördan på en bädd; der-efter drog han sig kallt tillbaka, utan att yttra ett ord af vrede eller medlidande.

Då markisen lemnat rummet, uppsteg i en af kammarens mörkaste vrår en kvinna och framträdde till bädden.

Kinesiska brottslingar, som fly till Hong-Kong eller ombord å franska fartyg, skola, på requisition af de kinesiska myndigheterna till dessa utlemnas.

Skeppsdokumenterna skola inom 24 timmar efter ankomsten vara öfverlemnade i konsulns händer och alla erforderliga handlingar tillställda tullchefen inom ytterligare 24 timmars förlopp. Hvarje underlåtenhet i detta hänseende straffas med böter till ett belopp af 50 "taels" eller 266 rdr 32 sk.; dock får hela bötesbeloppet ej uppgå till mer än 4 gånger denna summa.

För att få lossa eller lasta måste särskild tillåtelse erhållas.

Kinesiska myndigheterna ega att antaga de mått, mål och vigter, som de anse mest lämpliga.

Om ett franskt handelsfartyg beträdes med tillförsnillning, är dess laddning förbruten och det kan förbjudas att någonsin återkomma till Kina.

Benämningen *barbarer* får ej mera från Kinas sida officiellt tillämpas på Fransmän.

Ratifikationerna skola utvexlas inom ett år efter traktatens avslutande.

Litteratur.

Tio Pennritningar af Pehr Thomasson.

I en tid, då så få nya svenska originalarbeten inom skönlitteraturens område erbjudas, är hvarje sådant egnadt att väcka uppmärksamhet, och vi ha derföre skyndat oss att göra bekantskap med det

Antonia kände en kyss och tårar på sin hand. Hon satte sig upp och utropade: »Tobina!»

— Ja, det är jag; men hvad har hänt?

— Tobina! — återupprepade Antonia i feberaktig spänning — hvar har du varit sedan i går? Har du förråd mig?

— Förråda er, min fru? — utropade den unga mulattiskan och föll på knä.

— Har då någon olycka skett?

— Gå till Magnificencia, der skall du få se . . . och om han icke är död . . .

— Jesus Maria! — utropade mulattiskan, idet hon hastigt sprang upp. — Det är således santt hvad jag fruktat!

— Och utan att lyssa till Antonia, som ytterligare framstammade några ord, ilade hon bort som en blix, utan att bry sig om faran af att nattetid passera stadens gator.

Tobina fann den lilla porten öppen, och nästan and-

ifrågavarande. Man återfinner visserligen bland dessa pennritningar några, som förut varit tryckta, men hvilka dock äro af den beskaffenhet att man med nöje omläser dem. Detta anse vi isynnerhet böra vara fallet med *"Följderna af en Kungsskjuts"*, genom hvilken det går en frisk anda och der författaren uttalar mången tänkvärd, om också med skärpa uttryckt sanning. Ifrågavarande skizz inledes med de pikanta orden: »Gud bevare vår nådige konung, men förskone mildeligen våran bygd ifrån både honom och hela hans *anhang*, nu och till evig tid!»

I *"En söndag vid Ramblisa"* skildras på ett målande sätt lifvet vid den bekanta helsobrunnen; dock äro flera af författarens här begagnade jemförelser mindre lyckade, såsom t. ex. beskrifningen af gudstjensten på stället, der det heter: »Men vi vilja — — — lyssna till predikanten, som nu har ordet, hvilket flödar öfver hans läppar, som (om?) det komme från en ångmachin (!).» Då ett visst jägtande efter liknelser och djerfva bilder (i de rent poetiska arbetena ofta à la Tegnér) just är en af Pehr Thomassons svagheter, så skulle vi vilja tillråda honom, att då denna anda framdeles faller på, noga tillse att jemförelserna blifva mer lämpliga än den nyss anförda, hvilken endast i en burlesk stil skulle kunna försvaras.

Men ha vi i dessa pennritningar än funnit en och annan anledning till anmärk-

lös ankom hon till Magnificencia. Mellan bladen på parkens träd såg hon ett flämtande ljus, som brann i paviljongens salong; och der-efter hörde hon en hästs gnäggande afbryta nattens tystnad.

Tobina skyndade till salongen. Hon var nära att neddignas, då hon såg mattan betäckt med blod, i hvilket hon trampade med sina nakna fötter. Hon sökte rundt omkring efter Edmunds lik: salongen var tom; hon fattade ljuset och sökte ännu ängsligare; men hon fann ingenting. Hon måste sätta sig ett ögonblick; men hon kunde ej heller länge uthärdas denna hvila; hon fattade ännu en gång ljuset och såg nu att möblerna rundt omkring voro betäckta med blodläckar. Den mördade tycktes med händerna ha sökt ett stöd.

Ändligen såg hon ett långt blodspår från den punkt, der hon befann sig, ända till den dörr, som förde till trädgården. Hon skyndade dit och hörde åter hästens gnäggande. Hon gick efter detta och fann slutligen Edmund liggande på marken, med ena foten i stigbygeln och hästens tyglar mellan händerna. Djuret gnäggade häf-

niogar, så känna vi oss dock alldeles försont, då vi genomläsa den älskliga skildringen om "Gubben St. id och hunden Fria", en tafra ur lifvet, den vi skulle vilja sätta i jemnbredd med flera af sjelfva Onkel Adams förträffliga "genremålningar" och specielt med den bekanta "Familjen i Gåsgränd", med hvilken den, utan att derföre röja några tecken till imitation, eger flera beröringspunkter.

Totalintrycket af Pehr Thomassons "Tio Pennritningar" har för vår del varit ganska angenämt och endast kunnat väcka den uppriktiga önskan att snart få se mer ifrån samma hand.

Tekniska Notiser. Om skrifbläck.

Man har ofta hört klagas öfver svårigheten att erhålla ett skrifbläck, som på en gång är glänsande svart, lättflytande och ej ängriper pennan. Det torde väl också vara alldeles omöjligt för teknikern att någonsin kunna bereda ett bläck, som motsvarar alla dessa fordringar. En glänsande svärta kan nemligen blott meddelas detsamma på bekostnad af dess lättflytlighet, och bläcksorter, som ej angripa pennor, äro en omöjlighet, hvilket lätteligen inses af hvar och en som är bekant med kemiens första grunder.

Före femtonde århundradet bereddes bläck, på samma sätt som kineserna ännu gör det, utaf kol- eller lampot, bearbetadt i någon seg och klabbig vätska. Dessa bläcksorter kunde visserligen gifva

tigt, då hon kom närmare, och vidrörde med sina af blod färgade näsborrar den unge ädlingens bleka ansigte.

Tobina utstötte ett förfärligt rop och ljuset föll henne ur handen. Hon kastade sig ned öfver Edmund, lösgjorde foten från stigbygeln och höll handen på den bleke mannens hjerta, för att känna om det ännu sunnes något lif kvar hos honom.

Det var en scen af stum förtvillan; tårar fyllde den unga slafvinnans ögon och suckar trängde öfver hennes läppar. Hon framhviskade hans namn och höll derefter sitt öra intill hans mun. Hon sprang till en brunn, fyllde båda händerna med vatten och göt det öfver den unge mannens ansigte; men efter flera liflösa försök höll hon det för bättre att förflytta den olyckliges kropp ända till brunnen. Hon fattade honom i skuldrorna och drog honom med stor ansträngning till brädden af brunnen, der hon tvättade hans ansigte.

Efter några ögonblicks förlopp tyckte hon att hans lemmar röde sig. Andedräkten kom åter och på Edmunds bleka läppar darrade ett knappast märkbart: »Tack!»

en skrift, hvars praktfulla svärta ej blektes af ett århundrade; men de voro otillfredställande för de följande seklernas behof af ett lättflytande bläck. De sorter, som tillfölje af denna nya fordran bereddes, kunde omöjligen tillfredsställa de öfriga anspråken.

Vill man i stället för stålpenor begagna gåspennor, kunna vi rekommendera följande recept: Öfvergjut 7 lod pulveriserade levantiska galläpplen med 80 lod destillerad vinättika; låt denna blandning diggera i 8 dagar; tillsätt 2 lod grön jernvitriol och 1 lod arabiskt gummi samt låt hela blandningen stå ännu i 4 dagar och omrör den ofta under tiden.

Detta bläck visar sig i början blått, men antager inom några dagar en djup svärta.

Huru fläckar kunna uttagas.

Orsaken, hvarför man ur kläder kan uttaga blåbärs- och andra fläckar genom röken af en brinnande svafvelsticka, ligger deruti att denna rök innehåller svafvelsyrlighet. Ännu lättare kommer man till målet om man omedelbarligen använder svafvelsyra eller svafvelsyrlighet, sedan denna blifvit tillräckligt utspädd med vatten. Vi anbefalla detta medel åt husmödrar, om det ifrågakommer att rengöra händerna efter skalande af äpplen eller uttagande af plommonkärnor. Härvid anmärka vi dock, att man, till förekommande af möjlig olycka, långsamt måste drypa svafvelsyran i vattnet och ej tvärt-

— Han lever än! — utropade Tobina med en glädje och ett uttryck, hvars hela passionerade glöd endast Gud förmådde uppfatta. Hon upplyftade Edmunds hufvud på sina armar och sade:

— Herre, har ni nog styrka att kunna tala?

Edmund vände de bristande ögonen mot den unga mulattiskan, utan att dock i det djupa mörkret kunna igenkänna den person till hvilken han riktade sina ord.

— Är det ni, Antonia? — hviskade han. — O, hvad har hänt? Er heder är förlorad . . . Gud, inför hvilken jag i nästa ögonblick skall stå till ansvar, är mitt vittne, att jag gerna försvarat den med mitt lif. Fly . . .

Han gjorde en rörelse, för att resa sig upp, men sjönk åter tillbaka och suckade:

— Jag dör, jag dör!

Tobina hörde ett rosslande ljud framtränga ur Edmunds bröst, hvarefter denne nedsjönk död.

Mulattiskan blef en lång stund sanslös liggande på marken; men då hon åter vaknade, fruktade den vidskepliga slafvinnan att midt i natten vara ensam med ett lik.

om hålla vattnet i syran. Är det urkläder, man på detta sätt uttager rödvins-, frukt- och bläckfläckar, måste tyget sedermera så fort som möjligt ursköljas med rent vatten.

Alizarin-bläck uttages ur papper genom att fukta detsamma med förtunnad salt-syra, hvarefter det likaledes afsköljes med rent vatten.

Blandadt.

Fogeltvillingar. I närheten af slottet Douglas i Skottland har man funnit två unga skogslärkor (*Alauda arborea*) i ett bo, hvilka likasom de Siamesiska tvillingarne varit förenade med hvarandra genom en med fjädrar betäckt köttremsa. Då foglarne blefvo större, uttänjdes detta föreningsband så mycket, att de äfven kunde bruka de inre vingarne att flyga med.

Pietro Tenerani.

(Ur "Illustrirte Zeitung.")

Bildhuggaren Pietro Tenerani föddes år 1796 i Carrara och var en af Thorwaldsens utmärktaste lärjungar. Emma Nien-dorf skildrar honom i sina bref ifrån Södern såsom en ålderstigen man med en fint bildad profil, hvilken mätte ha varit utmärkt skön.

"Han är" — fortfar hon — "hufvudsakligen en mästare i porträttet. Det individuella återgifver han med sällsynt behag och uttryck, och det ligger något särdeles mjukt i hans sätt att behandla det. Han har skapat för-

Hon steg derföre hastigt upp och gick till andra ändan af trädgården, för att i en jasminberså knäböja och bedja.

Men efterhand började känslan af hennes fara vakna. Hall man öfverraskade henne hos liket, betäckt med blod och i detta förstörda tillstånd, hvad skulle hon väl svara? Hon visste icke huru förbrytelsen blifvit begången; hon visste ej hvilken hand, som träffat Edmund, churu hon väl anade upphofsmanen till mordet. Hon kunde blifva tvingad att säga hvad hon visste om Antonias sammankomst med von Haren och anklaga markis Daguille. Hon vore förlorad, om hon icke flydde. Edmunds häst fauns på platsen; hon kunde begagna sig af den och före dagens annalkande vara utom polisens område.

Hon fattade hastigt detta beslut och skyndade till den plats, der det stackars djuret, hvilket ännu stod och guäggade, var bundet.

(Forts.)

Pietro Teneranis staty.

➔ Härmed följer Romanbihanget: "Adepten," pag. 161—168.

Nästa No utgifves Söndagen den 31 Oktober.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.

tjusande fruntimmershufvuden, företrädesvis af några italienska och polska damer, och äfven barnhufvuden, framför hvilka man med nöje stannar. Han eger i sin atelier bland annat tvenne modeller af en staty af storfurstinnan Maria, den ena med ett diadem, den andra med en blomsterkrans ikring håret. — Den knäböjande gestalten af en ungersk grefvinna är bestämd för dennas grafvård långt borta i hennes hembygd. — Der stå äfven bredvid hvarandra i skarp motsats en modell för Pius den åttendes mausolé, hvilken skall upprättas bredvid dörren till sakristian i St. Peters kyrka, samt en modell för Bolivars monument, hvilket just nu blifvit gjutet i München och skall afgå till Amerika — redan det tredje Bolivarmonumentet, som den romerske konstnären skickar öfver Atlantiska oceanen.

"En massa af åtskilliga andra alster är hopad i de vidsträckt salarne. Ofvanför Venus med Amor varseblifva vi en Kristusbild — men med hvilka tråkiga anletsdrag! Vid sidan af en Flora den i vannakt neddignande Psyche — alltsammans älskligt, men allt endast form. Arbetet är ytterst fint och mjukt, så rundt och glatt, att händerna se ut som om de hade handskar på. Det är den allrahögsta förfining, en sådan som alltid bebådar ett nara förtäll och den man återfinner hos de sista kejsarbysterna i Capitolium. — De talrika beställningarne bevisa emellertid hvilket stort rykte Tenerani åtnjuter. Han anses för den mest betydande bland Italiens nuvarande bildhuggare. Han följer Canovas riktning, ehuru med mera stil. Man kunde tro att hans alster äro antika, men de äro det blott till konturerna.

"Vi beklaga att de mest eftersökta bildhuggarnes atelierer för närvarande, genom mångfaldigandet af deras verk och det der vid erforderliga biträdet af talrika händer, i det närmaste blifvit förvandlade till fabriker. Skulpturen nedsjuncker sålunda långt under måleriet och förvandlas ofta till vanlig stenhuggarkonst."

Å hosstående planch se vi en af bildhuggaren Brugger i München förfärdigad staty af Tenerani, hvilken nyligen blifvit uppställd i en nisch i glyptoteket i München. Den framställer konstnären i hans verkstad, der han står försjunken i betraktandet af ett modellhufvud, hvilket han håller i venstra handen, medan hans högra omsluter hammaren.

